

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka**(Sprawa C-180/14) ⁽¹⁾****(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/88/WE — Organizacja czasu pracy — Odpoczynek dobowy — Odpoczynek tygodniowy — Maksymalny tygodniowy wymiar czasu pracy)**

(2016/C 068/07)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: A. Samoni-Rantou, N. Dafniou i S. Vodina, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Nie stosując przeciętnego tygodniowego wymiaru czasu pracy nieprzekraczającego 48 godzin i nie zapewniając minimalnego okresu odpoczynku dobowego ani równoważnego okresu odpoczynku wyrównawczego następującego natychmiast po czasie pracy, który to okres ma służyć jego rekompensacie, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na podstawie art. 3 i 6 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 16.6.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Liège – Belgia) – Abdoulaye Amadou Tall/Centre public d'action sociale de Huy**(Sprawa C-239/14) ⁽¹⁾****(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2005/85/WE — Minimalne normy dotyczące procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich — Artykuł 39 — Prawo do skutecznego środka prawnego — Wielokrotne wnioski o udzielenie azylu — Brak skutku zawieszającego skargi na decyzję właściwego organu krajowego o pozostawieniu bez rozpatrzenia kolejnego wniosku o udzielenie azylu — Ochrona socjalna — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 19 ust. 2 — Artykuł 47)**

(2016/C 068/08)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal du travail de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Abdoulaye Amadou Tall

Druga strona postępowania: Centre public d'action sociale de Huy

przy udziale: Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)

Sentencja

Artykuł 39 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich w związku z art. 19 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które nie nadaje skutku zawieszającego środkowi odwoławczemu wniesionemu od decyzji, takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, o pozostawieniu bez rozpatrzenia kolejnego wniosku o udzielenie azylu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Conseil d'État – Francja) – Air France-KLM, dawniej Air France (C-250/14), Hop!-Brit Air SAS, dawniej Brit Air (C-289/14)/Ministère des Finances et des Comptes publics

(Sprawy połączone C-250/14 i C-289/14) ⁽¹⁾

(Podatek od wartości dodanej — Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego i wymagalność — Transport lotniczy — Kupiony, lecz niewykorzystany bilet — Wykonywanie usługi przewozu — Wystawienie biletu — Moment zapłaty podatku)

(2016/C 068/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Air France-KLM, dawniej Air France (C-250/14), Hop!-Brit Air SAS, dawniej Brit Air (C-289/14)

Strona pozwana: Ministère des Finances et des Comptes publics

Sentencja

- 1) Artykuł 2 pkt 1 i art. 10 ust. 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 1999/59/WE z dnia 17 czerwca 1999 r., a następnie dyrektywą Rady 2001/115/WE z dnia 20 grudnia 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że wystawienie biletów przez przewoźnika lotniczego jest opodatkowane podatkiem od wartości dodanej, jeżeli wystawione bilety nie zostały wykorzystane przez pasażerów, a ci ostatni nie mogą otrzymać za nie zwrotu.
- 2) Artykuł 2 pkt 1 i art. 10 ust. 2 akapity pierwszy i drugi szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 1999/59, a następnie dyrektywą 2001/115, należy interpretować w ten sposób, że podatek od wartości dodanej zapłacony w chwili zakupu biletu lotniczego przez pasażera, który tego biletu nie wykorzystał, staje się wymagalny w chwili pobrania ceny biletu przez samego przewoźnika lotniczego, przez osobę trzecią działającą w jego imieniu i na jego rzecz lub przez osobę trzecią działającą we własnym imieniu, lecz na rzecz przewoźnika lotniczego.